

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2024 r.
sprawy **G. K.**,
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 231 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu,
z dnia 2 października 2023 r., sygn. akt II AKa 90/22,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy,
z dnia 25 listopada 2021 r., sygn. akt III K 48/20

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego G.K. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w Świdnicy aktem oskarżenia z dnia 29 czerwca 2016 r. oskarżył G. K. o to, że:

„w dniu 9 sierpnia 2013 roku w W., woj. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z P. H., jako funkcjonariusz publiczny, będąc policjantem i nadzorując służbę patrolową P. H., nie dopełnił obowiązku, czym działał jednocześnie na szkodę interesu publicznego w postaci przestrzegania ładu i porządku prawnego, jak też prywatnego, w ten sposób, że po faktycznym zatrzymaniu P. G. przez P. H. jako sprawcy wykroczenia i niesporządzeniu przez niego protokołu zatrzymania jego osoby, nie nakazał mu w ramach sprawowania nadzoru nad pełnieniem przez niego służby patrolowej wykonanie takiej czynności, a następnie przekroczył swoje uprawnienia w trakcie wykonywania czynności służbowych w stosunku do P. G. w budynku Komisariatu [...] Policji i wziął udział w jego pobiciu, narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, poprzez zadawanie kopnięć i uderzeń pięścią, czym spowodował u P. G. liczne obrażenia ciała w obrębie głowy w okolicy czołowo-oczodołowej lewej i jarzmowej lewej, sińców na bocznej lewej ścianie klatki piersiowej połączonych z obrzękiem i obfitym wylewem krwawym w tkankach miękkich tej okolicy, złamaniem dwóch żeber XI i XII, dwumiejscowym pęknięciem śledziony, z masywnym krwotokiem do jamy brzusznej, które skutkowały jego zgonem, tj. o czyn z art. 158 § 3 k.k. i art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.”.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 25 listopada 2021 r., sygn. akt III K 48/20, uznał oskarżonego G. K. za winnego tego, że:

„w dniu 9 sierpnia 2013 r. w W., woj. [...], jako funkcjonariusz Policji wyznaczony na nadzorującego służbę z ramienia kierownictwa Komisariatu Policji [...] w W. i będąc w związku z tym zobowiązanym do sprawowania nadzoru nad służbą prewencyjną P. H., nie dopełnił obowiązku, czym działał jednocześnie na szkodę interesu publicznego, w postaci przestrzegania ładu i porządku prawnego, jak też prywatnego, w ten sposób, że po faktycznym zatrzymaniu P. G. przez P. H. jako sprawcy wykroczenia i nie sporządzeniu przez niego protokołu zatrzymania jego osoby, nie nakazał mu wykonania takiej czynności”,

tj. przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę miesiąca pozbawienia wolności (pkt I), warunkowo zawieszając wykonanie kary na roczny okres próby (pkt II).

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł Prokurator Okręgowy w Świdnicy zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając:

„I. obrazę przepisów postępowania to jest art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na:

a) dowolnym poczynieniu ustaleń zawartych w uzasadnieniu wyroku i pominięciu przy ustalaniu stanu faktycznego części dowodów przeprowadzonych w sprawie w postaci:

- części zeznań świadka F. S. oraz M. S. w zakresie dotyczącym nazywania przez pokrzywdzonego innych osób określeniem «gruby»,

- części zeznań T. F., S. P., W. W. i P. H. oraz części wyjaśnień samego oskarżonego w zakresie dotyczącym wskazania osób, które miały kontakt z P. G. podczas jego pobytu w Komisariacie [...] Policji,

b) poczynieniu sprzecznych, wzajemnie się wykluczających ustaleń zawartych przez Sąd w uzasadnieniu wyroku w zakresie dotyczącym z jednej strony braku jakiegokolwiek motywu po stronie G. K., a z drugiej wskazaniu, że w trakcie interwencji z P. G., G. K. spieszył się do Komisariatu [...] Policji, gdyż tam czekali na niego dwaj funkcjonariusze Policji, których miał odprawić do służby rozpoczynającej się o godzinie 17:00 oraz ocenie zebranych w sprawie dowodów w sposób całkowicie dowolny, sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego od zarzucanego mu czynu polegającego na przekroczenia uprawnień w trakcie wykonywania czynności służbowych w stosunku do P. G. w budynku [...] Komisariatu Policji i wzięcia udziału w jego pobiciu narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, poprzez zadawanie kopnięć i uderzeń pięścią, czym spowodował u P. G. liczne obrażenia ciała w obrębie głowy w okolicy czołowo-oczodołowej lewej i jarzmowej lewej, sińców na bocznej lewej ścianie klatki piersiowej połączonych z obrzękiem i obfitym wylewem

krwawym w tkankach miękkich tej okolicy, złamaniem dwóch żeber XI i XII, dwumiejscowym pęknięciem śledziony, z masywnym krwotokiem do jamy brzusznej, które skutkowały jego zgonem;

II. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjęty za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym uznaniu przez Sąd, że oskarżony G. K. nie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu w zakresie dotyczącym przekroczenia uprawnień w trakcie wykonywania czynności służbowych w stosunku do P. G. w budynku [...] Komisariatu Policji i wzięcia udziału w jego pobiciu narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia poprzez zadawanie kopnięć i uderzeń pięścią, czym spowodował u P. G. liczne obrażenia ciała w obrębie głowy w okolicy czołowo-oczodołowej lewej i jarzmowej lewej, sińców na bocznej lewej ścianie klatki piersiowej połączonych z obrzękiem i obfitym wylewem krwawym w tkankach miękkich tej okolicy, złamaniem dwóch żeber XI i XII, dwumiejscowym pęknięciem śledziony, z masywnym krwotokiem do jamy brzusznej, które skutkowały jego zgonem, z powodu stwierdzenia, że w sprawie występują niedające się usunąć wątpliwości co do jego sprawstwa, podczas gdy dowody ujawnione na rozprawie w szczególności w postaci zeznań świadków: M. S., W.W., S. S., T. F. (obecnie T. N.), P. H., a także częściowych wyjaśnień samego oskarżonego w zakresie dotyczącym jego przemieszczania się po pomieszczeniach parteru budynku Komisariatu [...] Policji w W. w trakcie obecności w nim P. G. ocenionych we wzajemnym ze sobą powiązaniu zgodnie z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania prowadzą do jednoznacznego wniosku, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu;

III. rażącą niewspółmierność kary jednego miesiąca pozbawienia wolności wymierzonej przez Sąd w stosunku do G. K. za niedopełnienie obowiązku polegającego na wyegzekwowaniu od swojego podwładnego P. H. sporządzenia protokołu zatrzymania P. G., nieodpowiadającą ustalonej przez Sąd istotnej szkodzi zarówno dla interesu publicznego jak i prywatnego P. G., wysokiemu stopniu społecznej szkodliwości, wyrażającemu się w pozbawieniu pokrzywdzonego jego podstawowych praw

związanych z możliwością zaskarżenia decyzji o jego zatrzymaniu i poinformowaniu o tym fakcie wskazanej przez niego osoby, a także rodzajowi i stopniowi naruszenia ciążących na sprawcy obowiązków, jako doświadczonemu funkcjonariuszowi Policji wyznaczonemu od sprawowania nadzoru nad służbą prewencyjną P. H. oraz zachowaniu po popełnieniu przestępstwa, polegającego na braku jakiegokolwiek skruchy i refleksji nad własnym postępowaniem, jak również sam fakt zajmowania przez oskarżonego stanowiska funkcjonariusza Policji, którego głównym zadaniem jest służba społeczeństwu i ochrona bezpieczeństwa ludzi, prowadzi do jednoznacznego wniosku, że wymiar kary pozbawienia wolności winien wynosić rok pozbawienia wolności”,

oraz wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy wniósł również obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości, zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego, tj.:

„a. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną i niezgodną z zasadami doświadczenia życiowego oraz logiki ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nieopartą na całokształcie ujawnionych w sprawie okoliczności polegającą na odmowie nadania waloru wiarygodności:

- wyjaśnieniom oskarżonego G. K. oraz zeznaniom świadka P. H. w zakresie, w jakim wskazywali oni, że nie mieli świadomości, iż niesporządzenie protokołu z zatrzymania P. G. stanowi naruszenie przepisów procedury, gdyż wówczas taka panowała praktyka w komisariatach Policji podległych Prokuraturze Okręgowej w Świdnicy,

- wyjaśnieniom oskarżonego G. K. w zakresie, w jakim wskazał, że przejazd P. G. na Komisariat Policji [...] był dobrowolny i że w jego ocenie nie miał cech zatrzymania (pokrzywdzony nie został siłą wepchnięty do radiowozu), a nadto, że po przejeździe na Komisariat Policji oskarżony zaprzestał nadzoru nad służbą P. H., albowiem ów nadzór nie był już wówczas potrzebny, zaś sam oskarżony musiał zająć się kolejnymi pilnymi czynnościami,

a tym samym przypisanie sprawstwa oskarżonemu w zakresie czynu z art. 231 § 1 k.k., pomimo szeregu wątpliwości mających niewspółmiernie doniosłe znaczenie w procesie, w sytuacji, kiedy w rzeczywistości materiał dowodowy zebrany w sprawie wyklucza możliwość ustalenia sprawstwa i zawinienia po stronie oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu w sposób niebudzący wątpliwości;

b. art. 410 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia jedynie na wybiórczych elementach ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego i pominięcie zeznań świadka Z. O. oraz M. M., którzy w swoich wskazywali, jaka była praktyka w [...] Komisariatach Policji w zakresie sporządzania protokołu zatrzymania w sytuacji tożsamej, jak w niniejszej sprawie, a w konsekwencji powyższego uchybienia dokonanie błędnych ustaleń faktycznych w sprawie stanowiących podstawę wydania zaskarżonego wyroku”,

oraz wnosząc o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Ponadto apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, zaskarżając go w całości, zarzucając:

„1. obrazę prawa materialnego, a to art. 5 § 2 k.k. poprzez jego mylne zastosowanie i uznanie, że materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, że G. K. był sprawcą pobicia P. G., w sytuacji, gdy w świetle dowodów nikt inny (oprócz P. H.) nie mógł mieć bezpośredniej styczności z P. G. w komisariacie i w konsekwencji uczestniczyć z P. H. w pobiciu pokrzywdzonego,

2. obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów polegającej na uznaniu, że zeznania świadka F. S., z których wynika, że pobicia pokrzywdzonego miała dokonać «gruba» osoba należy odczytywać zgodnie z ich literalnym brzmieniem, w sytuacji gdy siostra pokrzywdzonego wskazywała, iż P. G. używał tego rodzaju przymiotnika do szerokiego kręgu osób i nie miał on nic wspólnego z posturą opisywanych osób,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego wyroku, przejawiający się w uznaniu, że materiał dowodowy zgromadzony w

sprawie nie potwierdził sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu z art. 158 § 3 k.k., podczas gdy wszechstronna i wnikliwa analiza materiału dowodowego sprawy wnioski takie wykluczała, a na co wskazywał nawet wprost Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 marca 2020 r., sygn. akt II AKa 368/19,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego wyroku, a polegający na uznaniu, że materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, że G. K. był sprawcą pobicia P. G., podczas gdy drogą eliminacji należy stwierdzić, że T. F. nie miała możliwości znajdowania się w jednym pomieszczeniu z pokrzywdzonym, zaś S. P. i P. W. nie byli zainteresowani powodem doprowadzenia pokrzywdzonego, problemami jakie stwarzał, czynnościami z nim wykonywanymi, co pośrednio potwierdza prawdziwość ich zeznań, że nie pobili P. G., zaś inaczej G. K. uczestniczący w interwencji wobec pokrzywdzonego i obserwujący od początku jego zachowanie”.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o zmianę wyroku w pkt I jego części dyspozytywnej poprzez uznanie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i swoim zachowaniem wyczerpał znamiona z art. 158 § 3 k.k. i wymierzenie mu za to kary 5 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 2 października 2023 r., sygn. akt II AKa 90/22, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

„G. K., w ramach czynu przypisanego mu w punkcie I jego części rozstrzygającej uznał za winnego tego, że 9 sierpnia 2013 roku w W., woj. [...], jako funkcjonariusz Policji wyznaczony na nadzorującego służbę z ramienia kierownictwa Komisariatu [...] Policji w W. i będąc w związku z tym obowiązany do sprawowania nadzoru nad służbą prewencyjną P. H., nie dopełnił tego obowiązku, czym działał na szkodę interesu publicznego, w postaci przestrzegania ładu i porządku prawnego, jak też prywatnego, w ten sposób, że po faktycznym zatrzymaniu P. G., jako sprawcy wykroczenia, przez P. H. i nie sporządzeniu przez niego protokołu zatrzymania osoby, nie nakazał mu wykonania takiej czynności, a nadto poprzez brak reakcji na stosowanie przemocy fizycznej przez P. H. i inną osobę wobec P. G. i

niesprzeciwienie się jego pobiciu nie dopełnił obowiązku ochrony życia i zdrowia P. G. jako zatrzymanego sprawcy wykroczenia w Komisariacie [...] Policji w W.”,

kwalifikując czyn z art. 231 § 1 k.k. oraz wymierzając oskarżonemu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości, zarzucając:

„1. rażące naruszenie prawa procesowego, stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą, a to art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 14 k.p.k. poprzez uznanie oskarżonego winnym tego, że poprzez brak reakcji na stosowanie przemocy fizycznej przez P. H. i inną osobę wobec P. G. i niesprzeciwienie się jego pobiciu nie dopełnił obowiązku ochrony życia i zdrowia P. G. jako zatrzymanego sprawcy wykroczenia w Komisariacie [...] Policji w W., w sytuacji gdy powyższe zachowanie oskarżonego nie było objęte stawianym mu w akcie oskarżenia zarzutem, w konsekwencji czego przekroczono granice aktu oskarżenia i uznano odpowiedzialność karną oskarżonego w tym zakresie pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela;

2. rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 433 § 1 k.p.k. poprzez rozpoznanie sprawy poza granicami zaskarżenia wyznaczonymi w apelacji Prokuratora Okręgowego w Świdnicy oraz stwierdzeniu okoliczności, które nie mogły podlegać rozpoznaniu przez Sąd II instancji, co w konsekwencji doprowadziło do zmiany na niekorzyść oskarżonego orzeczenia Sądu I instancji poprzez zmodyfikowanie (uzupełnienie) opisu czynu przypisanego oskarżonemu o naruszenie obowiązku ochrony życia i zdrowia pokrzywdzonego”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okrękowej w Świdnicy wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. ze względu na jej oczywistą bezzasadność.

Skarżący w kasacji podniósł dwa zarzuty: wskazał, że zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. ze względu na brak skargi uprawnionego oskarżyciela, oraz że doszło do naruszenia art. 433 § 1 k.p.k. ze względu na brak podstaw do rozpoznania sprawy poza granicami zaskarżenia.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów należy wskazać, że wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. zachodzi w dwóch przypadkach: gdy osoba nie miała legitymacji do wystąpienia z oskarżeniem (m.in. nie była pokrzywdzonym przestępstwem ściągany z oskarżenia prywatnego), albo gdy czyn przypisany jest nietożsamy z czynem zarzuconym (co oznacza, że orzeczono w przedmiocie przestępstwa, którego osądzenia w ogóle nie żądał oskarżyciel) – zob. postanowienie SN z dnia 17 kwietnia 2014 r., sygn. akt II KK 73/14.

W przedmiotowej sprawie skarżący zarzut braku skargi uprawnionego oskarżyciela wiązał z drugim z przywołanych wyżej kontekstów, wskazując m.in., że przypisane skazanemu zachowanie w zakresie niedopełnienia obowiązku ochrony życia i zdrowia pokrzywdzonego nie było objęte zarzutem stawianym mu w akcie oskarżenia. Chodzi zatem o zarzut braku tożsamości czynu zarzuconego oraz przypisanego skazanemu w wyroku Sądu odwoławczego.

Warto jednak zwrócić uwagę, że o wyłączeniu tożsamości czynu można twierdzić jedynie wówczas, gdy opis czynu zarzucanego i oraz opis czynu przypisanego dotyczyły innych zdarzeń historycznych. Chodzi zatem w szczególności o różność podmiotów czynu, różność dóbr prawnych naruszonych czynem i, choć nie zawsze, różnicę co do osoby pokrzywdzonego (zob. np. wyrok SN z dnia 2 marca 2011 r., sygn. akt III KK 366/10). Ramy tożsamości „zdarzenia historycznego” wyznaczają zatem przede wszystkim następujące elementy składowe tego zdarzenia: identyczność przedmiotu zamachu, ten sam krąg podmiotów biorących udział w zdarzeniu - przede wszystkim pokrzywdzonych, a także tożsamość określenia jego czasu i miejsca. W związku z tym w orzecznictwie przyjmuje się, że nawet dokonanie pewnych modyfikacji w zakresie ustalenia czasu, miejsca, strony podmiotowej i przedmiotowej czynu, ustaleń co do

zachowania i sposobu działania sprawcy, czy ustalenia innego skutku czynu nie stanowi wyjścia poza ramy oskarżenia, o ile w realiach dowodowych konkretnej sprawy oczywistym było, że sąd dokonywał oceny tego samego zachowania oskarżonego, które stanowiło przedmiot oskarżenia (zob. np. postanowienia SN: z dnia 21 stycznia 2021 r., sygn. akt II KK 25/20; z dnia 20 maja 2021 r., sygn. akt IV KK 172/21). Warto przy tym przypomnieć, że wbrew twierdzeniom zawartym w kasacji istotne z punktu widzenia oceny tożsamości czynu jest samo zdarzenie historyczne, a nie jego zakwalifikowanie jako realizujące określone znamiona czynu zabronionego.

W niniejszej sprawie, wbrew sugestiom skarżącego, granice tożsamości czynu zarzucanego oraz czynu przypisanego wyrokiem Sądu II instancji zmieniającym orzeczenie Sądu I instancji, zostały zachowane. Należy zwrócić uwagę, że w akcie oskarżenia skazanemu G. K. jako funkcjonariuszowi publicznemu zarzucono niedopełnienie obowiązku nadzoru nad pełnieniem służby patrolowej przez P. H. poprzez nienakazanie sporządzenia protokołu zatrzymania P. G. oraz – następnie – przekroczenie uprawnień poprzez wzięcie udziału w pobiciu P. G. oraz narażenie go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia poprzez spowodowanie szczegółowo określonych obrażeń ciała skutkujących zgonem pokrzywdzonego. Zdaniem oskarżyciela publicznego czyn ten wyczerpywał znamiona art. 158 § 3 k.k. i art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Z kolei Sąd odwoławczy uznał skazanego G. K. za winnego niedopełnienia obowiązku sprawowania nadzoru nad służbą prewencyjną P. H. poprzez nienakazanie mu sporządzenia protokołu zatrzymania, a ponadto brak reakcji na stosowanie przemocy fizycznej przez P. H. i inną osobę wobec P. G., a tym samym niedopełnienie obowiązku ochrony życia i zdrowia pokrzywdzonego (art. 231 § 1 k.k.).

Należy zatem zauważyć, że zaistniała tożsamość czasu (9 sierpnia 2013 r.), miejsca (Komisariat [...] Policji w W.), sprawcy (G. K.) pokrzywdzonego (P. G.), okoliczności sprawy (kwestia reakcji skazanego na postępowanie P. H. wobec pokrzywdzonego) oraz dobra prawnego (porządek publiczny oraz zdrowie i życie). W zasadzie jedynymi elementami różnicującymi oba opisy jest kwestia formy realizacji znamion (działanie albo zaniechanie), oraz wystąpienie skutku. Zwrócić

należy jednak uwagę, że w perspektywie skutku opis czynu z wyroku Sądu II instancji jest dla sprawcy korzystniejszy („bliżej idący”); dotyczy bowiem jedynie niedopełnienia obowiązku ochrony życia i zdrowia pokrzywdzonego, zaś opis z aktu oskarżenia wprost wiąże działanie skazanego ze skutkiem śmiertelnym pokrzywdzonego.

W rezultacie w sprawie nie doszło do naruszenia art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., a tym samym nie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Zarzut był zatem oczywiście bezzasadny.

Odnosząc się do drugiego z zarzutów, w którym podniesiono obrazę art. 433 § 1 k.p.k. należy wskazać, że Sąd odwoławczy nie wykroczył poza granice zaskarżenia i granice podniesionych zarzutów. Z treści uzasadnienia wyroku Sądu II instancji wyraźnie wynika powód zmiany opisu czynu zarzucanego skazanemu. Punktem wyjścia dla tej modyfikacji był zarzut II apelacji prokuratora, w którym skarżący zarzucił wyrokowi Sądu I instancji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na takim przekroczeniu uprawnień, który polegał na wzięciu udziału w pobiciu pokrzywdzonego i spowodowaniu u niego obrażeń ciała i śmierci. To właśnie rozpatrując ten zarzut Sąd odwoławczy stwierdził, że wprawdzie nie można przypisać sprawcy skutku w postaci śmierci lub naruszenia zdrowia pokrzywdzonego, ale można stwierdzić niedopełnienie przez skazanego obowiązku ochrony życia i zdrowia pokrzywdzonego (s. 26 uzasadnienia). Naruszenie art. 433 § 1 k.p.k. zachodziłoby, gdyby Sąd odwoławczy rozpoznał sprawę poza granicami zaskarżenia i granicami zarzutów (a ponadto nie uwzględniłby treści art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455 k.p.k.). Tymczasem Sąd odwoławczy zmienił opis zachowania w wyniku uwzględnienia zarzutu, który wprawdzie był dalej idący (miał na celu wykazanie, że skazanemu można było przypisać skutek w postaci naruszenia zdrowia oraz śmierci pokrzywdzonego), ale nadal dotyczący obowiązku ochrony tych dóbr prawnych w ramach wykonywania przez skazanego obowiązków jako funkcjonariusza publicznego. Skoro zatem Sąd odwoławczy dokonał modyfikacji w ramach podniesionego zarzutu, nie sposób twierdzić o obrazie art. 433 § 1 k.p.k., a zarzut w tym zakresie okazał się bezzasadny w stopniu oczywistym.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

ł.n

[a.ł]